

PANDÈMIA EXISTENCIAL

Poemes per no embogir

Xavi Demelo

Orelles planes

Surto de casa, m'he oblidat la mascareta.

Torno a pujar les escales, al penjador,

al costat dels abrics de l'hivern,

n'hi ha un bon grapat;

quirúrgiques, reutilitzables,

de cotò, de fibra, de fibra i cotò,

de disseny, amb filtre, sense filtre,

amb els virus d'abans d'ahir,

amb els virus que vindran demà,

amb aromes de menta,

i gust de xocolata amb melindros,

i fins i tot amb la pudor de peix

de l'arròs de menú que vaig menjar dijous.

Tanco els ulls i escullo a l'atzar.

Estiro les gomes i m'ajusto l'andròmina.

Sento com les orelles miren endavant;

la humanitat pateix una adaptació sociològica,

d'aquí no res tenir les orelles planes

serà sinònim de protesta,

de contracultura, de perillositat social:

“Mare, ja sé que té les orelles planes, però jo l'estimo”

“Reiet, podries posar-te-la
per venir a dinar amb els pares aquest diumenge?
Au va, només serà una estona,
fes-ho per mi...”
Per mi, per tu, pel govern,
pels mossos, per la sanitat pública.
I per la higiene global.
La higiene mental tant se val.
Orelles planes, neurones planes.
Aplanar-se és el que toca ara.

Autos de xoc

Avui he somiat que era als autos de xoc.

No hi havia ningú conegut a qui perseguir per xocar-lo.

Estava sol.

Els altres cotxes duïen matrícules amb títols escrits:

“Tú t’ho has buscat”, “T’ho mereixes”, “Es culpa teva”.

I em perseguïen.

I jo em deixava perseguir. I xocar.

Fins i tot m’agradava la sensació del cop.

Dels cops.

La ingravidesa momentània del desplaçament lateral.

El meu psiquiatra diu que m’haig de medicar més.

I fer exercici.

I canviar la dieta.

I potser sortir més.

I potser sortir amb algú que m’estimi de veritat.

Com si la veritat tingués alguna cosa a veure amb l’amor.

Estic emprenyat

Estic emprenyat.

M'he llevat emprenyat.

Deu ser la lluna plena,

sempre és un bon recurs.

“Què et passa avui? Estàs de mala lluna?”

“Doncs sí, i no em preguntis perquè.

T'acabes de contestar tu mateixa.”

Tres litres d'aigua al dia

El senyor Font Vella viu a Sant Hilari

I es milionari.

Jo m'he comprat una gerra de filtre

Per beure aigua de l'aixeta.

No sóc gens solidari.

Estic tip de pixar tant, i per tot arreu.

Perdoneu el comentari,

però em fan pudor els calçotets.

Es tan quotidià tot això.

I tan ordinari.

Odio separar la brossa

La transparència que no tinc, al vidre

Els desitjos de la carn, al marró

Les falsedats i hipocresies, al plàstic

Tot el que és paper mullat, al blau

I la resta, al contenidor gris.

Com la vida.

M'assec en un banc, esperant el camió de les escombraries.

Sóc vell, és diumenge.

Els obrers de la construcció avui no treballen.

Alguna cosa haig de fer.

Rebaixes d'estiu

Avui he comprat restos de sèrie de l'hivern passat.

A molt bon preu i qualitat,
per usar-los l'hivern que ve.

Després he anat al notari.

He afegit una clàusula al meu testament.

No puc entrar en detalls,
només us diré que s'ha de ser previsor.

Si no arribo al gener,
al menys vull saber qui lluirà la roba.

La cua del SEPE

Des que en deien l'INEM que no hi anava

Estava content, les novetats m'agraden.

Els rostres i expressions dels clients,

no gens ni mica.

O hauria de dir pacients?

O potser víctimes?

O potser les víctimes eren darrere els taulells?

Absorbint tota aquella merda que venia de fora.

Hi hauria psicòlegs a la seva disposició?

Els entraria aquest servei per la mútua?

Cobriarien més en cas d'accident?

O agressió?

Sort que em van cridar aviat.

No sé pas a on hagués arribat aquesta elucubració...

Carisma

M'he donat de baixa del Netflix

Sí, ja sé...

M'acuso de voler ser especial.

D'anar a contracorrent.

Ja em va passar amb les drogues.

I amb les noies.

I també amb les feines.

Només em preocupa una cosa, ara per ara:

La desena temporada de *La casa de papel*.

Resistiré?

Moonflower in Paradise

M'ha vingut aquesta frase al cap,
L'he escrita al cercador
I no hi havia cap entrada amb aquest nom.
M'he quedat parat, astorat,
tement la pantalla en blanc,
pensant en un carreró sense sortida,
en un esborrany sense significat,
en un no res sense sentit.
Perquè, és clar, tot ha de ser coherent,
acabar bé o malament,
però acabar a la fi.
I si de cop m'he convertit en una ONG
d'obscura poesia,
de paraules malgirbades,
de mots encreuats no resolts?
Saps què? Provaré de llegir-la en públic.
Potser algú hi troba un bri de lucidesa,
fortuïta, aleatòria, inconscient.
O infantil i irreverent
com una flor de lluna a l'Edèn.
I si no... *¡Que me den!*

M'he fet gran 1

Quan la meva germana, de petita,
es marejava al cotxe
jo sentia una olor especial
que m'avisava de que allò passaria.

Ara m'he fet gran,
sense saber què vull ser,
sense avisos, ni olors prèvies.

Només un descompte al Tibidabo
a partir dels seixanta.

I els que vindran.

Si us plau, algú me'ls podria notificar per carta?

O per e-mail?

No voldria marejar-me per sorpresa.

I caure a terra.

Sempre m'ha semblat poc digne,
fins i tot ridícul,
caure al mig del carrer.

O desmaiar-te en un bar, o al tren.

O en un caixer automàtic

i que els vianants creguin que dorms allà.

Que vius allà.

Quan li vaig preguntar a la meva filla

què vols ser quan siguis gran,

em va contestar: Petita.

Es terrible no poder ajudar un fill

a acomplir els seus somnis.

M'he fet gran 2

Ahir un amic solter, a tocar dels seixanta, em va dir:

“Busco un port per atracar el meu vaixell”.

El vaig entendre perfectament. A l'instant.

A mi també em passa. Es una fantasia recurrent.

Acabar els meus dies amb una companya.

Només això, una companya.

Amb tot el que es deriva d'aquest adjectiu.

I tot el que en falta.

Però dubto de què aquesta idea sigui meva.

Realment meva.

Ja que fa flaire d'impostada, d'heretada.

De políticament correcte.

De motiu d'infelicitat si no s'acompleix.

Políticament correcte, també.

M'he fet gran 3

Si m'agrada el que escric, sóc autocomplaent?

Si crec tenir la raó, sóc superb?

Si la ràbia em mossega per dins, sóc rebel?

I si no sóc res del que em penso?

I si mai he estat el que crec?

I si ho pregunto a algú, no corro el risc

de canviar la meva fantasia per una altra?

Com m'ha passat sovint, d'altra banda...

Impossibilitats

Les velles glòries miren el jovent passar,
els cossos turgents a l'aire de l'estiu,
despullant-los i posseint-los mentalment,
amb la impossibilitat latent, quasi segura
de què això es faci realitat.

De fet, hi ha més impossibilitats que cossos:

No pot ser perquè sóc vell.

No pot ser perquè seria lleig.

No pot ser perquè li faria mal.

No pot ser perquè no aguantaria al llit.

No pot ser perquè ja he passat per aquí.

I, francament, no vull repetir.

Aquesta última impossibilitat calma les velles glòries,
que segueixen mirant el jovent, i la vida, passar.

Avui no és el dia en què et mossegaré el coll

Diuen els orientals que seguis a la porta
i veuràs passar el cadàver del teu enemic.
Jo m'assec a la finestra sovint,
i miro passejar tot de gent desconeguda,
i els jutjo, els poso etiquetes,
qualsevol podria ser el meu enemic,
sobtat, sibil·lí, amagat, puntual,
de fet també podríem ser amics,
només caldria baixar de la finestra i somriure,
somriure'ls,
jo sé que tan sols volen ser escoltats,
no menystinguts,
valorats, ni que sigui en aparença,
o desitgen ser tranquil·litzats:
“No et faré mal, sóc inofensiu”
“Avui no és el dia en què et mossegaré el coll”
El que realment em fot
és que, quan hi penso,
i sobre tot, quan no hi penso,
sóc igual que ells.
Visca la vulgaritat.

Mal per sentir-me viu

Tres o quatre vegades
he desitjat tant una dona
que em feia mal aquest desig.

D'altres, unes quantes més,
les he rebutjat i odiat tant
que també em feia mal,
molt de mal.

No obstant, no suportó la fredor
de l'anàlisi de les opcions
ni els plans per atraure-les
ni mirar de fugir-ne.

Espero dels principis i dels finals
ser colpejat amb la guàrdia baixa,
escoltar el compte enrere,
i aixecar-me, i poder dir:
Això és blanc, o negre...
però ja no és tan gris.

Dècades prodigioses

Sovint oblidat els que ja no hi són
sobre tot els que haurien de ser-hi
aquells que, plegats, vam començar
a drogar-nos als setanta
i ho vam continuar fent als vuitanta.
Als noranta haguéssim volgut seguir
però ja no hi érem tots,
llavors encara els trobava a faltar
però només una mica,
tan sols per quedar bé
a les sobretaules de supervivents.
M'agradaria recordar-los amb nostàlgia
i no pas amb culpa,
com si encara fossin vius,
i foragitar del meu cap la supèrbia.
“Ells s’ho van buscar”
“Jo he estat més llest, més curós...”
Si més no, encara penso en ells
de tant en tant,
però molt de tant en tant...

De puntetes

Es pot passar per la vida sense ofendre ningú?

Paga la pena intentar-ho?

Sempre que veig algú pel carrer molt ofès,

o a la taula d'un bar, o al tren,

o assegut en un banc de la plaça,

escriessant la dona, el marit,

la cambrera, els fills, el gos,

penso que les ofenses formen part d'un joc,

necessari per treure aquesta ira profunda

que la mateixa vida

per puta

per injusta

per no escollida

fa créixer dins nostre.

Alè de mascareta

Em put l'alè dins la pantalla quirúrgica
em fa ràbia no saber si ets maca o lletja
vull somriure't i no puc
pitjor encara, somric i no em veus.
I si, posats a endevinar,
sota el paper blavós
m'estàs traient la llengua
burlant-te del meu desig d'agradar
sense que em pugui defendre,
ensenyant-te el dit del cor?

M'agraden les cançons d'amor en anglès

M'agraden les cançons d'amor en anglès
perquè no entenc la lletra quan les escolto.

És per això que mai les llegeixo,

ni les aprenc

avorriria els clàssics del pop

les balades del rock,

i els estàndards del jazz

que m'han acompanyat sempre.

No podria suportar escoltar

i menys cantar

per enèsima vegada

que sense tu no puc viure

que m'has fet mal,

que jo t'he fet mal,

no em deixis, torna a casa

el llit és molt gran sense tu

la llar encara ho és més

i la vida no té sentit

si no ets al meu costat.

No més dosis de vergonya aliena,

vaig sobrat amb la pròpia.

Teràpia poètica

Des que escric poesia
la meva terapeuta
ha vist minvar els seus ingressos.
El paper no em qüestiona,
ni em posa deures
ni té un títol amenaçador
penjat de la paret.
Potser això es part,
una bona part
de la nova normalitat.
Tant de bo sigui així.

Els morts i jo

I

M'agraden les fotografies
dels traspassats.

El blanc i negre dels retrats
a les tombes i antiquaris,
als museus de la imatge,
i a les còmodes dels avis.

En la mort sóc solidari,
m'interessa més la dels altres,
que el meu propi obituari
Sí, ja sé,
això no té res d'extraordinari.

II

Quan faltava un dia per aconseguir cent anys.

Tan sols un dia.

Es va morir la tia àvia,

la tieta de Terrassa.

Cabell negre i crepat,

sabatetes de taló,

veueta atiplada,

afectació als modals

i visites trimestrals
a la perruqueria de la mare.
No hi havia res a fer,
res a treure ni a guanyar,
ni caramelts, ni propines,
ni afalacs sincers,
ni com ha crescut aquest nen
ni això t'ensenyen a col·legi.
Una sensació d'inexistència
i atemporalitat
acompanyaven la tieta.
I una llegenda de roïndat
la precedia.
Diuen que havia estat molt guapa,
un tros de dona,
que va matar el seu primer marit
amb la intensitat del matrimoni.
"Era un noi que no s'havia d'haver casat-
deia l'avi, el germà de la tieta -
però no va fer cas dels metges"
Va durar poc, mesos, potser un any.
O dos, no n'estic segur.
Però m'intriga aquest període,
com deuria ser la decisió,

i l'espera, i el final
d'aquesta eutanàsia progressiva,
d'aquest suïcidi auto induït
del tiet avi que no vaig arribar a conèixer.

III

L'altre dia per la tele
dalt un vaixell de luxe
una poetessa cursi i *pija*
declamava al vent
uns versos inútils,
más de lo mismo.
Ara imagino el seu funeral;
els amics afligits,
el poema escollit
lloant la bellesa de la vida.
I uns quants lletraferits,
estoics, aguantant el tipus
i el somriure gens adient
per a tant delicat moment.

IV

A Bulgària he vist fulls DIN-A 4
penjats a les portes de les cases

amb la fotografia dels finats.

Les canvien als quaranta dies,
als sis mesos i als cinc anys.

Diuen que així és perllonga la estada
de les ànimes dels difunts.

I jo em pregunto:

I si has estat un cabronàs?

Un mal tractador, un monstre?

A on està la justícia poètica?

Potser aquí, i ara?

V

El meu amic metge

diu que potser sóc diabètic

com el meu avi preferit,

(de fet l'únic que vaig conèixer),

que prenia sacarina

i aigua de litines

del pou de la casa pairal.

No sóc ambiciós,

avi Ramon, de veritat,

des d'ara renuncio a aquesta herència,

amb el records de la Barceloneta,

els *carajillos* i les cigarretes

que recollíem del terra
i fumàvem d'amagades de la mare,
en tinc prou.
Gràcies, però no calia.

VI

A l'època victoriana
la gent es feia fotos amb els morts
com si fossin vius.
Fins i tot els retocaven els ulls
sobre el paper fotogràfic
i semblaven més vius que
els propis familiars,
que posaven
dissimulant la tristesa.
Mirant les imatges
sovint no saps qui és el mort
o la morta,
I fins i tot dubtes,
o dubto,
si el fotògraf era d'aquest món.

Traïdoria i venjança

Quan em sento traït
una amalgama de sentiments
m'embarguen.

Desig de contraatac,
violència,
justícia pel meu compte,
malestar emocional
i un immens cansament,
quasi infinit.

Deu ser la edat,
i potser la calor
de l'escalfament global.

Jo no era així abans,
era més expeditiu,
més visceral,
tot i tenir la mateixa por.

Mandra endèmica

Hi ha una mandra nova
i alhora tant vella com el temps,
que ha arribat per quedar-se.
Una mandra amb permís del mandrós,
o sia, jo mateix,
que m'envaeix i colonitza
els meus estats d'ànim.
I els dulcifica, i els tenyeix
de quelcom nou i inusitat
en un temperament sanguini
com havia estat el meu.
De tant en tant es troben
amb la procrastinació,
tant criticada en aquest món
“d'era per a ahir”,
i es fan companyia,
i col·laboren,
contribuint les dues
a la meva *slow life*.

Sofia connection

Sóc a bord d'un avió

en direcció a Sofia

Acabem d'entrar en l'espai aeri búlgar

Aixeco els ulls del llibre que llegeixo,

una història de la guerra civil,

de vençuts i perdedors.

De les que m'agraden.

Per la finestreta veig

una meravellosa posta de sol

sobre una estora de núvols.

Miro dins l'avió

els nens corren i criden pel passadís,

els passatgers-sardines mengen entrepans fets a casa,

omplint-se el pit de molles,

mentre la hostessa , amb veu de GPS,

intenta vendre'ns una i una altra vegada begudes,

menjar, colònies, loteria solidària, etc.

Que no volem i que no necessitem,

i el seu company "hostesso",

un estaquirot torrat de raigs UVA,

volta i volta a la graella,

mostra els productes,

amb un entusiasme diferent,

gairebé inexistent.

Senyor, quin poc glamur que hi ha a Ryanair!

Nostàlgia postissa

Sovint sento nostàlgia
de coses que no he viscut;
els balls-taxi,
les “gomas y lavajes”,
les converses davant la llar de foc,
llevar-se amb el sol,
el Liceu abans del primer incendi,
la política senzilla,
amb els dos bàndols clars,
la lluita de classes,
la fuga de capital,
cap a Moscou, preferiblement,
el setè de cavalleria,
les fronteres per engrandir,
i les dones grasses per descobrir.
Ah! I les platges plenes
de banyadors a ratlles
i casetes individuals.
Sóc un explorador frustrat,
una mica com el genet
de l’anunci de tabac.
A aquest sí que el recordo,

però sense nostàlgia.

Fa anys que fumo picadura.

O "tabac de cargolar".

L'alegre adéu siau

Es l'hora dels adéus

i ens hem de dir "Adéu Siau"...

Avui l'he cantada en un enterrament

M'ha semblat bonic, i curiós:

Tots els que havíem anat de colònies,

o a l'esplai, la sabíem.

Els altres, els que anaren a la OJE,

o pitjor encara, no anaren enlloc,

la taral·lejaven com podien.

Es una melodia coneguda per tothom

els americans la canten per Cap d'Any,

després del petó o abans,

ara no ho tinc clar.

A mi, personalment,

m'agrada més La vall del riu Vermell,

que voleu que us digui.

Utilitarismes

El gel hidroalcohòlic
funciona per a la pudor dels peus,
ho acabo de descobrir.

Però no n'hi ha prou
en tot el món,
per més que en fabriquin,
per allunyar de nosaltres
la insuportable ferum
que fa tot plegat.

Me estoy quitando
i desintoxicant-me;
prou notícies
d'una i altra banda,
prou comentaris,
prou escoltar
aviam qui la té més grossa
(la malaltia)
digues-me insensible,
insolidari, suïcida,
eremita, *perroflauta*,
tant me fa.

Però, si us plau,

digues-me alguna cosa

sinó aquest poema

no haurà servit de res.

Tot i que sempre he dubtat

de l'utilitarisme de la poesia.

